

søgelser var foretaget partisk, og derfor gik jeg i Fjor ind paa for at imødekomme de Herrers Ønske at lade Statistisk Bureau sende et Par Mænd, som kunde gennemgaa den første Opgørelse og se, om den viste sig at være korrekt. Men det glæder mig, som sagt, at i alt væsentligt er disse sidste Herrers Resultat det samme som den forrige Kommissions. Det, der imidlertid paa dette Omraade er mit Ønske, er at tilvejebringe en ensartet Ordning for Hærens og Flaadens Arbejdere. Jeg kan ikke forsvare at fastholde den Ordning, vi har haft en Række Aar, at Marinens Arbejdere arbejder kun 8 Timer om Dagen, medens Hærens Arbejdere maa arbejde $9\frac{1}{2}$ til 10 Timer. For at tilvejebringe ensartede Lønforhold agter jeg at forhandle med Finansudvalget om en Ordning, hvorefter Orlogsværftets Arbejdere maa arbejde 9 Timer, hvorved de vil vinde det Løntillæg, de savner, medens Arbejdstiden for Hærens Arbejdere nedsættes ligeledes til 9 Timer, saa at Forholdet bliver ens for de to Eters Arbejdere.

Naar det ærede Medlem (Ivar Brendsen) vil fritte mig ud om, hvorvidt jeg vil nedsætte en Kommission med Hensyn til Spørgsmaalet om Underofficerernes Uddannelse, skal jeg sige til det ærede Medlem, at paa dette Punkt har jeg ikke endnu tilendebragt mine Overvejelser. Kun eet kan jeg se. Jeg kan ikke føje den Betragtning, der gaar ud paa, at man skal indrette Skoler for Underofficerer, som giver dem en Uddannelse, der svarer til en Præliminæreksamen, for vi har saa mange Anstalter i Forvejen her i Danmark til at skaffe Præliminarister, at de Folk, der vil gaa Underofficersvejen, maa kunne skaffe sig en saadan Dannelse eller Kundskabsmasse, før de gaar ind i Hæren. Skulde denne Kundskabssamlen foregaa under Uddannelsen af Underofficersklassen, vilde Hærudgifterne stige i alt for høj Grad. Men jeg skænker Spørgsmaalet stor Interesse. Hvorvidt min Overvejelse fører til, at Ministeriet udarbejder et selvstændigt Forslag, eller Sagen bliver gjort til Genstand for Drøftelse i en Kommission, kan jeg ikke svare det ærede Medlem paa i Øjeblikket. Der er jo god Tid til at behandle den Sag, men det skal dog ikke vare længe, inden jeg kommer til et endeligt Resultat desangaaende.

Jeg skal knytte et Par Bemærkninger til nogle Udtalelser, der faldt fra et Par ærede Medlemmer angaaende, hvad der er sket i Aalborg, hvor to Soldater var blevet dømt til 5 Dages mørk Arrest. To i

Aalborg garnisonerede menige havde forfattet en Klage over en Sergent, der i nogen Tid var bleven overført til det Kompagni, for hvilket Kaptajn Løve Christensen er Chef. Denne Sergent er optraadt paa en Maade, som jeg finder at være utilbørlig, og det har ogsaa vist sig, at den var utilbørlig, thi han er blevet straffet. Men de to Mand ønskede, at hele Afdelingen skulde klage over ham, uagtet der faktisk kun var 4 Mand, han havde været brutal imod og paa forskellig Maade var optraadt saaledes overfor, at det ikke kan forenes med hans Stilling som Lærer for Soldater. Da denne Klage blev afleveret til Kaptajn Løve Christensen, sagde han til de to Mand, der overbragte ham Klagen: Jeg fraraader Dem at indsende denne Klage, for jeg ser jo af denne Klage, at De er gaaet omkring i Byen, hvor Soldater af Afdelingen er indkvarterede — i Aalborg er der nemlig ikke nogen Kaserne, og Soldaterne er derfor indkvarterede forskellige Steder i Byen — og har søgt at overtale ogsaa de Soldater, som ikke personlig har lidt Overlast, til at tiltræde denne Klage. De har nemlig ræsonneret som saa: Har han ikke overfaldet os i Dag, kan det ske i Morgen. Men jeg tror, at en Klage paa det Grundlag kunde være farlig for adskillige af dem, der har underskrevet den. Jeg finder det forsvarligt og klogt af Kaptajnen, at han fraraader hele Delingen at klage og derimod anbefaler de enkelte, som har Grund til at klage, at indgive Klage hver for sig. De paagældende Soldater fulgte hans Raad. De tog Klagen tilbage, og 4 Mand indgav hver for sig Klage over Sergenten, en Klage, som foranledigede, at han blev dømt. Men saa sker der det mærkelige, at Kaptajnen alligevel indsender den oprindelige Klage til Regimentet, og det er det, der har givet mig Anledning til at appellere Sagen, idet de dømte jo ikke kan appellere en saadan Sag. Den første Dom var arbitrær, og den appellerede de, hvad de har Ret til, men saa idømte Krigsretten dem den samme Straf, som de var idømt arbitrært, og denne Dom kan de menige ikke appellere, det kan Chefen, og det kan Ministeren. Men det var mig ikke muligt at appellere, før jeg fik Oplysning om, hvorledes Sagen hang sammen, og Afdelingschefen havde straks efter, at Dommen var faldet, sørget for, at den blev eksekveret. Naar jeg har appelleret Sagen til Overkrigsretten, er det, fordi jeg gaar ud fra den Opfattelse, at hvor der ingen Klage